

усунуто, єдиних теоретико-методологічних та організаційних підходів до побудови цілісної концепції аудиту в Україні немає.

Відтак на сьогодні залишаються відкритими наступні проблемні питання стосовно аудиту, а саме:

- недостатня кількість методичних розробок з аудиторського контролю;
- брак достатнього досвіду аудиторської діяльності;
- недостатню кількість кваліфікованих аудиторських кадрів, а звідси і неосвоєний ринок аудиторських послуг;
- відсутність типових форм документів з аудиту;
- відсутність методичних рекомендацій з питань комп'ютеризації. аудиту тощо

Слід зазначити і те, що впровадження аудиту характеризується істотними перевагами порівняно з іншими формами фінансово-господарського контролю:

- значна економія державних коштів, які витрачаються на утримання контрольно-ревізійного апарату;
- надходження додаткових коштів до бюджету за рахунок сплати аудиторськими фірмами (аудиторами-підприємцями) податків;
- незалежність, конкурентна боротьба, професіоналізм аудиторів, що сприяє підвищенню якості перевірок;
- можливість вибору аудитора замовником тощо.

Отже аналізуючи нинішню ситуація, що склалася в Україні, оцінюючи реальні проблеми та беручи до уваги майбутні перспективи розвитку аудиторської діяльності пропонуються наступні напрями:

- розробка механізму практичного застосування МСА в Україні, створення до них коментарів у повному обсязі.
- внесення необхідних змін і доповнень до Закону України «Про аудиторську діяльність» з метою приведення його у відповідність до інших законодавчих актів України.
- використовуючи узагальнений практичний досвід роботи міжнародних і вітчизняних аудиторських фірм, розробка методик аудиторської перевірки фінансової звітності підприємств.
- поглиблення співпраці професійних аудиторських організацій України з міжнародними та європейськими професійними організаціями бухгалтерів і аудиторів.
- розробка механізму ціноутворення на аудит та аудиторські послуги на основі вивчення міжнародного досвіду з цього питання та ін.

Шевчук І.В.

студ. гр. ЕОАм- 13

Національний університет «Львівська політехніка»

Науковий керівник – Пилипенко Л.М.,

старший викладач кафедри обліку та аналізу

ВИБІР МЕТОДУ НАРАХУВАННЯ АМОРТИЗАЦІЇ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ ПІДПРИЄМСТВА

В сучасних умовах будь-яка держава для свого успішного розвитку повинна забезпечувати розвиток економіки. Серед різноманіття засобів стимулювання розвитку підприємства все більшого значення набуває амортизація. Відповідно з принципами бухгалтерського обліку вартість виробничих потужностей повинна рівномірно розподілятися протягом передбаченого строку їх експлуатації шляхом розподілу (списання) на звітні періоди, протягом яких ці потужності будуть мати виробничу корисність.

В бухгалтерському обліку основних засобів використовують різні методи нарахування амортизації, які зумовлюють потребу в розгляді їх сутності, переваг і недоліків.

Питання вдосконалення методів обліку основних засобів у своїх працях досліджували багато науковців, зокрема: Лінник В.Г., Зюкова М.М., Задорожній З. та ін. Проблеми, пов'язані з нарахуванням амортизації основних засобів, та перспективи їх вирішення в Україні, були описані у роботах Онишка Д., Мурашко О., Орлова П. та багатьох інших вітчизняних вчених-економістів

Нарахування амортизації регулюють два нормативні акти: Закон України "Про оподаткування прибутку підприємства" та Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 "Основні засоби". При веденні бухгалтерського обліку для нарахування амортизації підприємство користується П(с)БО 7 "Основні засоби", а при податкових розрахунках - Законом України "Про оподаткування прибутку підприємства". Слід зазначити, що ці нормативні акти по різному встановлюють методику нарахування амортизації, та визначають різну мету амортизаційних відрахувань.

Амортизація, яка нарахована відповідно до Положення (стандарту) бухгалтерського обліку 7 "Основні засоби" [1] важлива при визначенні собівартості готової продукції, робіт, послуг. Амортизація, яка нараховується відповідно до Закону України "Про оподаткування прибутку підприємства" важлива при визначенні оподаткованого прибутку.

Відповідно до П(С)БО №7 амортизація – це систематичний розподіл амортизаційної вартості незворотних активів протягом строку їх корисного використання (експлуатації).

Амортизація основних засобів нараховується з використанням наступних методів:

- прямолінійного (прямолінійного списання);
- зменшення залишкової вартості;
- прискореного зменшення залишкової вартості;
- кумулятивного (суми кількості років);
- виробничого (метод суми одиниць продукції).

Важливу роль при амортизації основних засобів відіграє вибір методу нарахування амортизації. Найбільший вплив на вибір методу нарахування амортизації у практичній діяльності справляють такі фактори:

- 1) простота (складність) методу та можливість його застосування;
- 2) вплив на собівартість продукції й вартість засобів у звітності;
- 3) кваліфікація працівника, уповноваженого вирішувати це питання;
- 4) наявність корпоративної політики у сфері нарахування зносу [4, с.387-388].

Не існує єдиної думки щодо найкориснішого або найдоцільнішого з методів. Тому в питанні вибору методу нарахування амортизації виходять з двох позицій :

- 1) принципу обачності;
- 2) очікуваного способу отримання економічних вигод від використання об'єктів.

Найбільше принципу обачності відповідає метод зменшення залишкової вартості, при якому нараховується найбільша сума амортизації в перші роки використання об'єкта. Наступним є метод прискореного зменшення залишкової вартості та кумулятивний метод. За рівномірного випуску продукції показники виробничого методу наближаються до прямолінійного.

Основні засоби можна поділити на 2 типи:

- а) зайняті у виробництві, допоміжні та обслуговуючі (рахунки обліку 104, 105, 106);
- б) інші основні засоби, які переважно становлять інфраструктуру підприємства (рахунки обліку 102, 103, 107, 108, 109).

Щодо першого типу об'єктів, то для всіх основних засобів, відносно яких є можливість достовірно та з мінімальними витратами визначити обсяг виробленої продукції, доцільно застосовувати виробничий метод. Якщо ж визначити фактичну потужність важко або неможливо, то застосовується один із прискорених методів, що сприятиме швидшому поверненню капітальних вкладень.

До другого типу основних засобів зараховують специфічні об'єкти, які можуть не брати безпосередньої участі у виробничому процесі, їх фактичну потужність важко визначити, та вони не становлять питомої частини основних засобів на підприємстві, застосовують прямолінійний метод [3, с.389].

Який метод обрати – питання, яке повинно бути вирішеним разом з керівником, головним бухгалтером та економічними службами.

Незалежно від обраного методу амортизації його послідовне застосування є необхідною умовою для забезпечення зіставності результатів за різні періоди, не дивлячись на рівень прибутковості підприємства або правила оподаткування.

П(С)БО вимагають послідовного від одного періоду до іншого застосування методу нарахування амортизації. Виняток складають лише окремі випадки, коли зміна умов виправдовує зміну методу нарахування амортизації. Причини зміни розкриваються у додатках до фінансової звітності.

Література:

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби», затверджене наказом МФУ від 27.04.2000р. №92 із змінами і доповненнями від 11.12.2006р. №1176.
2. Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку основних засобів: Затверджено наказом МФУ 30 вересня 2003 р. № 561.
3. Крысенко Т. Амортизация // Бухгалтерская практика. - 2001. - №2. - с. 61.
4. Муріна Т.С. Шляхи ефективності використання основних засобів на промисловому підприємстві // Держава та регіони. – 2007. - №6. – С.387-390.
5. Закон України «Про оподаткування прибутку підприємств» // Баланс. – 2008 – № 64-65. – С. 42.

Шевчук Н.В.

студ. гр. 505-ФМ

Львівська державна фінансова академія

Науковий керівник – Сич О.А.,

к.е.н., доцент кафедри фінансів суб'єктів господарювання

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ СИСТЕМ І ТЕХНОЛОГІЙ В АУДИТІ

З огляду на об'єктивну необхідність застосування інформаційних технологій та комп'ютерної техніки в бізнесі, і зокрема, у сфері управління бізнесом, все більш актуально постає питання комп'ютеризації аудиторської діяльності.

Комп'ютеризація аудиторської діяльності повинна передбачати розробку та впровадження в аудиторську практику таких програмних продуктів, які б забезпечували автоматизацію виконання завдань з надання впевненості щодо різних предметів перевірки та супутніх послуг згідно МСА та включали в собі можливості експертних систем. Вирішення таких питань здатне здійснити лише використання в аудиті нових ефективних багатофункціональних і зручних для роботи інформаційних систем і технологій.

На сьогодні аудиторські фірми розробили і використовують спеціальні інформаційні системи, орієнтовані на внутрішню регламентацію аудиторської діяльності із застосуванням внутрішньофірмових і Міжнародних стандартів. Однак, ринок аудиторського програмного забезпечення в Україні тільки починає розвиватися[1].

На нашу думку, професійними організаціями та безпосередніми користувачами на шляху впровадження використання комп'ютерної техніки та інформаційних технологій в аудиті визначені наступні проблеми, що вимагають якомога швидшого їх вирішення, зокрема це: